

Maade over for Arbejderne. Der kan ganske vist paapeges Eksempler, hvor man har baaret sig ad paa en Maade, der næppe kan forsvares. Jeg skal saaledes nævne, at en Arbejder nede i Frederiksværk ved Statens Krudtfabrik, der deltog i en Indsamling til de udelukkede Arbejdere, blev tiltalt af sine foresatte og afskediget. Jeg synes, det er strengt at gøre noget saadant, og jeg vilde ønske, det ikke var sket. Det er jo muligt, at det ikke er sket med Ministeriets Samtykke, at den højtærede Minister slet ikke kender denne Sag, men den fortjener at blive fremdragen og paatalt, der er ingen Grund til at afskedige en Mand, fordi han stiller sig paa sine Kammeraters Side og deltager i en Pengeindsamling til de udelukkede. For øvrigt tror jeg ikke, at Regeringen har grebet ind i denne Strid.

Jeg skal nu med et Par Ord omtale det stedfndne Ministerskifte. Det er jo nok til Dels et nyt Ministerium, vi have faaet, men i Virkeligheden er det det gamle. Naar alt kommer til alt, er det vel ikke andet end et Par ny Lapper, som er sat paa et gammelt Klæde. Det Ministerium, vi forhandle med i Aar, synes jeg i Virkeligheden er det samme som det i Fjor. Ministerchef er fremdeles den Mand, der har forgrebet sig paa Statens Midler, som altsaa har gjort sig skyldig i et klart og tydeligt Grundlovsbrud. Det er den Mand, vi fremdeles forhandle med, og selv om der er kommet et Par ny Medlemmer ind i Ministeriet, synes jeg ikke, det har Betydning. Naar man ser paa den foregaaende Rigsdagssamling, havde det været naturligt, om hele Ministeriet var forsvundet. Efter den Række Nederlag og den Række Mistillidsrøklæringer, som dette Ministerium fik i sidste Samling, maa det undre enhver, at Ministeriet bliver siddende. Der blev vedtaget en Række Dagsordener, der udtalte den største Mistillid til Regeringen i mange vigtige Spørgsmaal, men alt det syntes at være som at slaa Vand paa en Gaas; Ministeriet bryder sig ikke om det, det bliver siddende roligt og uanfægtet. Det er altsaa dette Ministerium, som vi skulle forhandle med, og det er da naturligt, at vi kun begynde Rigsdagsarbejdet med den største Ulyst af Verden. Der er ingen Fornøjelse ved at begynde en Forhandling med en Regering, lige over for hvilken man ikke har mindste Sikkerhed for, at den vil respektere det Arbejde, der gøres her i Tinget. Vi kunne træffe Afgørelser om de forskellige Spørgsmaal, men vi have ingen Sikkerhed for, at Regeringen ikke, naar

Rigsdagen er hjemsendt, sætter sig hen og laver en ny Finanslov paa Trods af det, vi ere blevne enige om i de to Ting og med Regeringen. Det er derfor som sagt med den største Ulyst og Mistillid, at vi optage Rigsdagsarbejdet.

Se vi paa den foreliggende Finanslov, er der en Ting, der stærkt springer i Øjnene, og det er den enorme Stigning i Statsindtægterne. Den samlede Indtægt er jo 72,8 Mill. Naar man herfra drager det Beløb, der staaar paa § 9: Forbrug af Formue og Stiftelse af Gæld, faa vi en virkelig Indtægt paa 69,2 Mill. Deraf udgøre Skatterne omtrent 62 Mill. og de indirekte Skatter udgøre igen den aldeles overvejende Del deraf. De staa opførte med 51,3 Mill.; men naar vi holde os til Erfaringerne fra de foregaaende Aar, kan man godt regne med en Indtægt, der er 3—4 Mill. større. Naar man ser, hvorledes Indtægterne stige Aar for Aar, forekommer det mig, at det maa vække Eftertanke hos alle Lovgivningsmagtens Faktorer. Det forekommer mig, at man burde se at arbejde hen til at faa et andet Grundlag for Statens Indtægter end det nuværende. Jeg skulde derfor med Glæde se, at de Skattelove, som vi nu have behandlet i flere Aar, blev gennemførte, og ogsaa, at man naaede til et Resultat paa Toldloven, saa at vi kunde komme bort fra den uretfærdige Beskatningsmaade, som vi i Øjeblikket leve under. — Jeg har i Aaringer, jeg kan gerne sige, saa længe jeg har været Medlem af dette Ting, ved Finanslovens 1ste Behandling talt om Staten som Arbejdsgiver, og jeg maa sige, at det ikke har været helt uden Resultat. Det er lykkedes at gennemføre nogle Forbedringer for Statsarbejdere i Løbet af de sidste 4 Aar. Jeg skal her i Korthed nævne Summerne. Der blev i 1895 gennemført en Forbedring for Jærnbaneanarbejderne, 10 Øre om Dagen, det androg et Beløb af 98,000 Kr. I 1898 forhøjedes Daglønnen med 20 Øre for de samme Arbejdere, hvilket tilsammen giver 100,000 Kr. mere. Samme Aar forhøjedes Daglønnen for Holmens, Geværfabrikkens og Møntens Arbejdere med 20 Øre daglig, hvilket giver 130,000 Kr. aarlig. I Fjor fik Arbejderne ved Sindssygeanstalterne en Forhøjelse af i alt 15,000 Kr. Det giver tilsammen ca. 340,000 Kr. mere Arbejdsløn for disse Klasser, som er bevilget i Løbet af de sidste 4 Aar. Hertil kan føjes den Forbedring af 340,000 Kr., som i Fjor blev gennemført for Landpostbudene. Man kommer da op til næsten 700,000 Kr.